Fiú a vonaton

The Boy on the Train – amerikai, 2016. Rendezte: **Roger Deutsch**. Írta: **Randy Cashmere** és **Roger Deutsch**. Kép: **Kis Gravi András**. Zene: **Holtai Gábor**. Szereplők: **James Eckhouse** (Roger), **Tóth Barnabás** (János), **Szervét Tibor** (Antal), **Herczenik Anna** (Kata), **Wéber Kata** (Eszter). Gyártó: **Otto Films**. Forgalmazó: **Vertigo Média**. *Feliratos*. 80 perc.

Roger Deutsch formabontó filmjeinek summázata: semmi nem az, aminek látszik. Az amerikai születésű, de ma már Európában (jelenleg Budapesten) élő és alkotó rendező legtöbbször a dokumentum és a fikció határainak elmosásával kísérletezik. Saját, évekkel vagy olykor évtizedekkel korábban rögzített dokufelvételeit használja fel narrációs játékaihoz, olykor azzal az egyértelmű szándékkal, hogy a nézőt – ahogy a *mockumentary* műfajban szokás – megtévessze, vagy legalábbis összezavarja. Első Magyarországon forgatott játékfilmjében ennek a gyakorlatnak a morális aspektusaira reflektál.

A Roger névre keresztelt amerikai rendező a rendszerváltás környékén a magyar gyermekvasutakról forgatott. Több mint húsz évvel később visszatér Budapestre, hogy bemutassa a filmet, amelyben titokban rögzített felvételek is vannak (ezeket annak idején valóban Deutsch készítette). A vetítés után János, egy harmincas férfi megkeresi és azt állítja, ő az egyik rossz színben feltüntetett kisfiú a filmben. Szerinte Roger csúsztatott és hazudott, magyarázatot és bocsánatkérést követel. A rendező beleegyezik, hogy kettesben leutazzanak vidékre a férfi családjához, hogy menetközben tisztázhassák a félreértéseket.

A rögtönzött *road trip* elején Deutsch beinvitálja a suspense-t is a történetbe – alteregója arra gyanakszik, hogy János bosszút akar rajta állni –, amitől még a művészek felelősségét taglaló hosszas diskurzus is feszültséggel és téttel telítődik. A rendező ugyanakkor Roger szándékainak őszinteségét illetően is elbizonytalanítja a nézőt, aki joggal gyaníthatja: a filmes semmit nem bánt meg, és csak azért vállalta az utazást, hogy megfigyelje leendő exploitation projektje alanyát a „természetes környezetében." Ugyanígy Deutsch álláspontja sem derül ki, ő csak a kérdéseket teszi fel. Filmje mégis bátor vállalás: az avantgárd kifejezésmódokról lemondva – a képi világ talán már túl konvencionális is – mindent a színészekre tett fel, és elsősorban a Jánost alakító Tóth Barnabásnak köszönhetően, bejött a számítása.

BASKI SÁNDOR

Bébibumm

Telle mère, telle fille – francia, 2017. Rendezte: **Noémia Saglio**. Írta: **Agathe Pastorino** és **Noémie Saglio**. Kép: **Pierre Aim**. Zene: **Matthieu Chedid**. Szereplők: **Juliette Binoche** (Mado), **Camille Cottin** (Avril), **Lambert Wilson** (Marc), **Catherine Jacob** (Iréne). Gyártó: **Gaumont / Flamme Films / France 2**. Forgalmazó: **Vertigo Média**. *Szinkronizált*. 94 perc.

A kommersz francia filmipar és termékei népszerűségének kulcsa, hogy olyan rafináltan képes belőni a célközönségét, amelyre a nyugati filmgyártás vezetői hatalmai csak irigykedhetnek. Épp ezért képesek többé-kevésbé rentábilissá tenni filmjeiket és engedhetik meg maguknak, hogy ontsák nézőikre a bájoskedves vígjátékokat. Noémie Sagilo *Bébibumm* című filmje ennek remek példája, és annak ellenére, hogy csöppet bágyadt és csupán pazar szereposztása miatt nevezhető minőségi darabnak, a nyári limonádék közt elvégzi a dolgát és lezseren szórakoztatja a 30-pluszos női közönséget.

Sagilo vígjátéki vállalkozásában a bonyolult anya-lánya kapcsolat visszásságait fejtegeti, ám sajnos arra nem veszi a fáradtságot, hogy mélyre ásson a témában: az

alapkonfliktust elintézi egy kissé sablonos szerepcserés helyzet-komikummal, miszerint az anya infantilis, huszonévesek életét élő nő, lánya pedig értelemszerűen a felnőtt, szikár, racionálisan gondolkodó asszony. Ezen ambivalenciák ellenére a két nő még mindig együtt él, és amikor mindketten áldott állapotba kerülnek, kiéleződnek a konfliktusok. Utóbbiak azonban csupán annyiban érdekesek, hogy könnyed komédiákhoz képest meglepően súlyos és ordenáré veszekedések sorjáznak egymás után, olyannyira, hogy már-már felmerül a nézőben, hogy a történetvezetés egy jó szaftos szerzői melodrámába fajul – ám ezek a csetepaték végül vagy lógva maradnak a levegőben, vagy az alkotók agyoncsapják őket egy érdektelen, lapos poénnal. Ennek következtében az egész film nehezen fésülődik össze, döcögős és egyenetlen – egyetlen igazán szerethető szála a gyermeki lelkű anya (Juliette Binoche) és bohókás exférjének (Lambert Wilson) újra kibontakozó románca, ez a vonal azonban fájóan kevés játékidőt tesz ki a filmben. Marad tehát az enyhe rosszkedv és fanyarság, ami sajnos túlsúlyba kerül a jellegzetesen vircsaftos francia helyzetkomikumok mellett.

ALFÖLDI NÓRA

Raid - A törvény nemében

Raid dingue – francia, 2016. Rendezte: **Dany Boon**. Írta: **Sarah Kaminsky** és **Dany Boon**. Kép: **Denis Rouden**. Zene: **Michel Tordjman** és **Maxime Desprez**. Szereplők: **Alice Pol** (Johanna), **Dany Boon** (Eugene), **Michel Blanc** (Pasquali), **Yvan Attal** (Viktor). Gyártó: **Pathé** / TF' / **Artémis Productions**. Forgalmazó: **ADS Service**. *Szinkronizált.* 105 perc.

A kortárs európai közönségfilm szupersztárja, Dany Boon legújabb munkája, szemben a 2008-*as Isten hozott az isten háta mögött* rekordkasszasikerével – 20,5 millió néző – még az 5 milliós nézőszámot sem érte el hazájában, Franciaországban. Pedig a színész-rendező korántsem evezett új vizekre, készített már korábban is hatósági vígjátékot (*Finánc a pácban*), sőt, hasonlóan a 2014-es *Szuperhipochonder*hez, a burleszkelemekben bővelkedő akcióvígjáték itt is a screwball irányába kanyarodik el, a finálére pedig hősnőnk itt is akció-, sőt, nemzeti hőssé avanzsál. A *Raid* humorforrását tekintve ezúttal azonban nem a rasszista poénok, hanem a nő- illetve macsógyűlölet birodalmába kalauzol. Johanna a francia elit alakulat megszállottja, ám jelentkezéseit egészen idáig mindig visszautasították, köszönhetően részben a rendőr-berkekben uralkodó nőgyűlöletnek, részben pedig a hősnő totális alkalmatlanságának. Johanna nagyon erős, de rendkívül ügyetlen, együgyű, viszont nagyon szorgalmas és elszánt. Kvalitásainak vajmi kevés köze van ahhoz, hogy végül mégiscsak bebocsátást nyer a vágyott kiképzésre, belügyminiszter apja elhatározza ugyanis, hogy közbelép, és csupán azért veteti fel a lányát, hogy egy életre megutáltassák vele ezt a pályát. Johanna elszántsága azonban határtalan, esze ágában sincs közelgő esküvője fényében otthagyni a rendőri pályát, és háziasszonynak állni. A finálére a film abszurd és blőd különös és látványos keverékévé alakul, Johanna karaktere pedig hirtelen és indokolatlan fejlődésen megy át. Teljesen világos, hogy a film motorjául szánt női egyenjogúság tematika nem a legszélesebb nézőtömegeket mozgatja, az azonban már talányosabb, hogy az alkotók érdeklődése miért ebbe az irányba fordult, ha egyszer aligha tudnak többet mondani róla, mint hogy a nők és a férfiak *ugyanúgy* lehetnek tehetségesek.

KOVÁCS KATA

Atomszőke

Atomic Blonde – amerikai, 2017. Rendezte: **David Leitch**. Írta: **Anthony Johnston** képregényéből **Kurt Johnstad**. Kép: **Jonathan Sela**. Zene: **Tyler Bates**. Szereplők: **Charlize Theron** (Broughton), **James McAvoy** (Percival), **Sofia Boutella** (Delphine), **Bill Skarsgard** (Merkel), **Sam Hargrave** (Gascoine). Gyártó: **87Eleven / Closed on Mondays**. Forgalmazó: **Freeman Film**. *Szinkronizált.* 115 perc.

Charlize Theron kőkemény kémfilmje, a részben Budapesten forgatott *Atomszőke* fényében még a legbrutálisabb Daniel Craig-féle James Bond-filmek is Hamupipőkének tűnnek. Miközben hősnője, Lorraine Broughton kifinomultságban és eleganciában még Bondot is lepipálja, sokkal keményebb akciójelenetekben vesz részt – ami nem meglepő, tekintve, hogy David Leitch, a *John Wick* társrendezője állt be a kamerák mögé. Leitch mindjárt a film legelején egyértelműen értésünkre hozza, hogy milyen filmre számíthatunk: egy '89-es archív felvételt láthatunk, amelyben Ronald Reagan elnök a berlini fal előtt éppen az azóta híressé vált beszédét mondja fel, amelyet megszakít egy nagy, neonzöld betűkkel írt felirat: „ez nem az

a történet." Alternatív történelemről lenne szó? Korántsem, pusztán arról, hogy a berlini fal története mindössze a háttere ennek a kémtörténetbe oltott, ízig-vérig akciófilmnek – a szó konkrét értelmében is, mivel bőven folyik vér a filmben: Charlize Theront sem kímélik benne és ő sem irgalmaz ellenfeleinek.

Talán a film egyetlen hiányossága a *The Coldest City* című Anthony Johnston-képregényből eléggé nagy vonalakban adaptált történet (brit ügynöknő vadászik Berlinben egy orosz kettős ügynökre és egy létfontosságú ügynöklistára), amely az írók legnagyobb igyekezete ellenére sem marad több mint egyfajta váz, amely a hajmeresztő akciójeleneteket összeköti. Bár nem olyan vázlatos, mint a *John Wick* faék egyszerűségű története, fordulatok, árulások bőven akadnak benne, de Broughton meséje már ismerős a kémfilmekben ezerszer felhasznált motívumokból. Az *Atomszőke* bátor, vad, brutális és gyakran logikátlan, Charlize Theron azonban mégis igazi „killer queen" benne: a műfaj rajongóinak mindenképpen ajánlott.

HERPAI GERGELY

Kedi - Isztambul macskái

Kedi – német-török, 2016. Rendezte és írta: **Ceyda Torun**. Kép: **Alp Korfali** és **Charlie Wuppermann**. Zene: **Kira Fontana**. Gyártó: **Termite Films**. Forgalmazó: **Cirko Film**. *Feliratos.* 78 perc.

Isztambul tavalyi turisztikai imázsfilmje önmagát dokumentumfilmnek álcázva került a világ moziforgalmazásába, gyönyörű városképekkel és kedves, mosolygós, macskasimogató törökökkel csábítva a leendő látogatókat. Az alaptézis szerint a városkép a négylábúak nélkül nem lenne ugyanaz, és bár a filmet látva nem érezzük, hogy ez Isztambulban igazabb lenne, mint sok más európai nagyváros esetében,

Ceyda Torun bő egy órás filmje tagadhatatlanul kellemes szórakozás az Isztambul- és/vagy macskarajongóknak.

A film egymást követő epizódokból épül fel, amelyekben megismerjük egy-egy utcai macska történetét, az általuk választott gazdáik elmondásában. Megtudjuk, hogy a legtöbb török ember nem a kocsmában, hanem az állatorvosnál nyitott számlát, hogy minden macska sajátos egyéniség, és hogy Isztambul lakói tökéletes együttműködésben élnek a négylábúakkal. A szépen megszerkesztett „cicás videókból" összeálló alkotás mesél egy kicsit az emberi természetről is: a befogadók történeteiből szépen kirajzolódik, milyen jót tesz a léleknek, ha gondoskodunk valakiről.

Bár az összkép, amely szerint Isztambul egy nagy boldog macskafarm, kicsit túlzónak tűnik, ám vizuálisan megnyerő módon őriz meg egy eltűnőben lévő világot. Ha a belváros képe valóban gyökeresen megváltozik néhány éven belül (ahogy az a filmben elhangzik), és megszűnnek a jelenlegi terek, amelyeken keresztül még egy nagyvárosban is kapcsolódhat egymással ember és természet, akkor felértékelődnek majd a *Kedi* képsorai. Érdemes végiggondolni, mennyire élhető úgy egy város, ha már nincs egy négyzetméternyi föld, ahol a macska elkaparhatja a piszkát, és mérgező kémiai anyagokra van szükségünk a patkányok távoltartására, miközben egy egyensúlyban lévő természeti közegben erről gondoskodnak doromboló társaink.

PETHŐ RÉKA

Amityville: Az ébredés

Amityville: The Awakening – amerikai, 2017. Rendezte és írta: **Franck Khalfoun**. Kép: **Steven Poster**. Zene: **Robin Coudert**. Szereplők: **Bella Thorne** (Belle), **Cameron Monaghan** (James), **Jennifer Jason Leigh** (Joan), **Thomas Mann** (Terrence), **Jennifer Morrison** (Candice). Gyártó: **Blumhouse Productions / Dimension Films**. Forgalmazó: **InterCom**. *Szinkronizált.* 85 perc.

Az Alexandre Aja-műhelyéből kikerült párizsi író-rendező, Franck Khalfoun tízévnyi rémfilmes életművében szubzsánertől függetlenül megszállottan ragaszkodik a zavart lelkű, befelé fordult férfiak és az általuk fenyegetett (többnyire szuperszexi) álomnők kegyetlen párkapcsolataihoz, akár egy karácsonyi mélygarázs börtönében (*P2 – A rettegés új szintje*), akár egy sorozatgyilkos hétköznapjaiban (*Maniac*), akár egy fausti karriertörténet keretében (*I-Lived*): meséinek központi tanulsága valahol az „akiket szeretünk, megöljük" és inverze között oszcillál. Miután öt éve sikerrel lehelt új életet a Lustig-féle *Maniac* kultuszfilmjébe, ezúttal a nagyjából 20. darabjánál tartó *Amityville*-franchise kiszikkadt testébe próbált lelket önteni, az *Evil Dead*-remake dicséretes példáját követve egy testvér-dráma segítségével, amelyben megszokott szerzői párosát egy dögös-darkos kamaszlány és démonszállta, kómában fekvő ikerbátyja alakítják – Khalfoun kettőjük (némi bűntudattal és beteges anyai szeretettel fűszerezett) eutanázia-drámájával mélyíti el a primér kísértetház-terrort.

Az *Amityville: Ébredés* ugyan távol áll az eredeti koncepci-

ókat kreatívan kamatoztató kortárs horror-élvonaltól (*Valami követ, Vaksötét, It Comes at Night*), de a franchise-on belül szokatlanul eredményes darabnak számít. Miközben igyekszik minimumra szorítani a dupla- és tripla sokkokkal operáló sápatag rémisztgetést (lásd *Annabelle 2.*), távol tartja magát a *splatter*-trend vériszamos Aja-élményeitől is, és a félelmet inkább a bizarr családi édeshármas érzelmi iszonyatával színezgeti, egészen az inkább szív- mint gyomorszorító fináléig. Khalfoun szerény szerzői horrorja bevallottan az eredeti *Rettegés háza* köveiből építkezik (a DeFeo-prológustól a légyrajzáson át a pincebontásig), szerencsére kósza mémeken túl a családi széthullás-történet dinamikáját is átemelve – csak épp a talajvesztett apa és fojtogató lakáskölcsön szürke, hétköznapi farkasembereinek helyét átveszik az anya-lány gyűlölet és a szexuális kiszolgáltatottság fekete angyalai.

VARRÓ ATTILA

Annabelle 2: A teremtés

Annabelle: Creation – amerikai, 2017. Rendezte: **David F. Sandberg**. Írta: **Gary Dauberman**. Kép: **Maxime Alexandre**. Zene: **Benjamin Wallfisch**. Szereplők: **Talitha Bateman** (Janice), **Stephanie Sigman** (Charlotte nővér), **Lulu Wilson** (Linda), Miranda **Otto** (Esther), **Anthony LaPaglia** (Mullins). Gyártó: **New Line Cinema / The Safran Company.** Forgalmazó: **InterCom**. *Szinkronizált.* 110 perc.

David F. Sandberg (*Amikor kialszik a fény*) filmje egyszerre *spinoff*-ja a *Démonok között*-duológiának, folytatása a 2014-es *Annabelle*-nek és egyben eredettörténete is, amelyek közül az utóbbi a domináns, ugyanis stílszerűen régisulis horrorról van szó, aminek legközelebbi rokona talán Dario Argento *Sóhajok*ja. A negyvenes években járunk,

a helyszín egy árvaháznak kiadott tanya a semmi közepén. Egy babakészítő és felesége elvesztették gyermeküket, majd pár évvel később egyfajta helyettesítésként elszállásolnak féltucat fiatal lányt és nevelőnőjüket, akik mintha a „Sóhajok anyjának" balettiskolájába csöppentek volna, csak éppen boszorkányok helyett a halott gyermek szelleme kísérti őket a címszereplő baba képében. A ház úrnője ugyancsak több alkalommal eszünkbe juttatja Argento filmjének fő antagonistáját: a feleség elbaldachinozott ágyban rejtőzik a külvilág elől, később pedig két lány halálra rémül, amikor lefekvés előtt, a paplan alatt sutyorogva viccesen megidézik őt (kísértetiesen hasonló módon a *Suspiria* hálótermi jelenetéhez, amely a „Sóhajok anyjának" belépője is egyben).

A film stílusában is retró, meglepően kevés benne az olcsó CGI-jal odakent ijesztgetés és ahhoz társuló fülsiketítő hangeffekt, helyette a rendező kameramunkával és hangvágással kelt baljós atmoszférát. Az *Annabelle 2*-nek akadnak egyszerre váratlan és merész fordulatai, például a felénél főhőst cserél, és meglehetősen sok karakterrel dolgozik, akik javarészt nők. Annak, hogy nincs egyetlen fő protagonistája, persze hátrányai is vannak, például a finálé konfrontációjában kevésbé érdekli a nézőt a karakterek sorsa. Cserébe Sandberg alkotásának meglepően jó a humora, ami a kortárs hollywoodi horror átlagszínvonala felé emeli a rémfilmes dolgozatot.

CSIGER ÁDÁM

47 méter mélyen

47 Meters Down – brit, 2017. Rendező: **Johannes Roberts**. Forgatókönyv: **Johannes Roberts** és **Ernest Riera**. Kép: **Mark Silk**. Zene: **tomandandy**. Szereplők: **Mandy Moore** (Lisa), **Claire Holt** (Kate), **Matthew Modine** (Taylor), **Yani Gellman** (Louis), Santiago **Segura** (Benjamin). Gyártó: **The Fyzz Facility**, **Tea Shop & Film Company**. Forgalmazó: **Vertigo Media Kft**. *Feliratos.* 85 perc.

Steven Spielberg *Cápá*ja óta tudjuk, hogy a tenger mélyén még a biztosnak hitt acélketrec sem véd meg minket a vérszomjas ragadozóhalak támadásaitól. Erre a koncepcióra építi fel az angol horrorfilmes Johannes Roberts (*Elégtelen*, *Az ajtón túl*) *47 méter mélyen* című legújabb túlélőfilmjét. A túlélőfilmek a katasztrófafilm és a horror zsánerével rokon műfaja csak látszólag könnyű falat, mivel a természet erőivel viaskodó kevés szereplőt olyan személyiséggel kell felvértezni, hogy a néző valóban izguljon a hősök életben maradásáért. Ezt az akadályt sikeresen vette a *127 óra*, még inkább a *Minden odavan*, azonban igazán ment a *Backcountry*nak, és Johannes Roberts szigonya is a hősábrázolásba törik bele. A *47 méter mélyen* főszereplő testvérpárosa egyszerűen nem elég izgalmas: Lisa a tipikus félénk lány, szerelmi bánata miatt passzív, ám a tengerfenéken még a karakánabb Kate is megtörik lelkileg, Lisának kell átvennie a stafétabotot. Aki látta Spielberg *Cápá*ját vagy a *Gyilkos túrát*, az már jól ismeri a karakterfejlődés főbb állomásait.

A *47 méter mélyen* tehát drámaként leszerepel, ám hatásos thrillerként relatíve jól működik. A ketrecben alámerülő Lisa és Kate legnagyobb ellenségei

nem is a cápák, hanem a közel 50 méteres mélység félhomálya és a rozsdás, egyszerre zárt és nyitott ketrec. Emellett rendkívül feszültté teszi a film cselekményét az oxigénszintet jelző készülék, főként mert nagyjából a film valós ideje szerint fogy a hősnők levegője. Sajnos Johannes Roberts a feszültséget csupán hatásvadász és komikusan ostoba fordulatokkal képes fokozni, bár a cselekmény végi csavar illik a fullasztó tengermélyi közeghez. A *47 méter mélyen* így nem kerül be a műfaj nagyjai közé, azonban másfél óra alatt a néző is garantáltan levegő után fog kapkodni, feledve a sematikus történetvezetést és karaktereket.

BENKE ATTILA

Anyák elszabadulva

Fun Mom Dinner – amerikai, 2017. Rendezte: **Alethea Jones**. Írta: **Julie Rudd**. Kép: **Sean McElwee**. Zene: **Julian Wass**. Szereplők: **Toni Collette** (Kate), **Molly Shannon** (Jamie), **Bridget Everett** (Melanie), **Katie Aselton** (Emily), Adam Scott (Tom). Gyártó: **Voltage Pictures / June Pictures**. Forgalmazó: **Big Bang Media**. *Szinkronizált.* 89 perc.

A legénybúcsús vígjátékok nyomában szorosan létrejött lánybúcsús komédiák/női bulifilmek fő különbsége az előbbiekhez képest, hogy a féktelen mulatozás helyett az egymás közti kapcsolatok és önismereti kérdések kerülnek előtérbe. Hiába volt nagyon mulatságos a *Koszorúslányok*, végső soron egy barátság és egy emberi jellem mérettetett meg benne. Ahogy a *Lánybúcsú*ban is csak színleg volt a központi konfliktus a koszos menyasszonyi ruha, valójában a főhősnők viszonyai, titkai és múltja álltak a középpontban. Mivel igény az volt rá, csakhamar megszületett a női bulifilmek mamiverziója, amikor az élet kezdetén álló nők helyett már abba jócskán beletaposott asszonyok tolják

a bulikát. A *Rossz anyák* után (de még a hamarosan érkező folytatás előtt) újabb mű alkotója gondolta úgy, hogy belemerül a keményen dolgozó anyák ritka, ám annál durvább kicsapongásainak bugyraiba. Alethea Jones női rendezőként jobban belelát a női kapcsolatokba, és ugyanebben a minőségében nem kevés érzékenységről is tanúbizonyságot tesz.

Filmje középpontjában négy, külsőre is igen különböző anya áll: van köztük látványosan idősebb és testesebb is, de erre egyetlen árva poén erejéig sem történik semmiféle utalás. Ugyanennek az érzékenységnek a jegyében szanaszét ugyan nem fogjuk röhögni magunkat a vidám pillanatokon, de nagyon finom fejlődési ívet követve kapjuk meg egyetlen részeg éjszaka sztoriját: nem történik semmi különös, csupán minden jóra fordul. A négy nő négy különböző problémája, nagyon piciben ugyan, de orvosolva lesz. Akit folyton lebecsültek, kap egy kis megbecsülést; akinek kihűlt a házassága, forró flört lesz a kárpótlása; aki magányos, (potenciális) társra talál; végül aki leépítette a kapcsolatait, új barátokra lel. Ennél többet sem anyaként, sem nézőként nem érdemlünk egy laza mami vacsitól – és még így is többet kaptunk, mint vártuk.

VAJDA JUDIT

Az Emoji-film

The Emoji Movie – amerikai, 2017. Rendezte és írta: **Tony Leonidis**. Zene: **Patrick Doyle**. Gyártó: **Columbia Pictures / Sony Pictures**. *Szinkronizált.* 86 perc.

Tekintve, hogy a kortárs CGI-animációban manapság olyan figurák avanzsálhatnak főszereplőkké, mint például a New York utcáin korzózó, popsirázó jegesmaci (*Norm, az északi*), az élelmiszerbolt polcain orgiázó enni- és tömnivalók (*Virsliparti*), vagy éppen a 80-as évek slágereire riszáló miminanók (*Trollok*), már szinte meg sem lepődhet a publikum, hogy az emotikonok is megkapták a maguk egészestés CGI-filmjét. A *Hotel Transylvania*-filmeket is jegyző Sony Animation legújabb eresztése, *Az Emoji-film* az okostelefonok belső világában „élő" és dolgozó, érzelemkifejező emblémák kezdetben gondtalan mindennapjaiba vezet be – ám egy gimnazista srác telefonjának normál működését veszélybe sodorja egy többféle érzelem kifejezésére képes, emiatt identitásválsággal birkózó emotikonfiú.

Míg a főhős konfliktusa a CGI-animációk egyik leggyakrabban variált kliséjére épül (a normakövetés és a közösség elvárásának ütköztetése a személyes vágyakozással és identitásválasztással), a galiba helyrehozásának folyamata, az okostelefon mikrovilágának fölnagyítása és kiszínezése olyan konkrétabb előképekből táplálkozik, mint a *Tron*, a *Rontó Ralph*, vagy távolabbról az *Agymanók* – anélkül, hogy erényeikből *Az Emoji-film* akár csak egy keveset is képes lenne átemelni. Az infantilis (és meglehetősen kevéssé működő) humor, a tökéletesen kiszámítható cselekményépítés és a tarkabarka látványalkotás szerencsétlen együttese kétségbe vonja, hogy a gigantikus okostelefon-reklámként felfogható filmből épkézláb mozgókép születhetett volna. Az alkotók kifinomultságáról sokat elárul, hogy a mellékkarakterek egyike egy csokornyakkendős széklet, „akit" az eredeti változatban érdekes módon Sir Patrick Stewart szólaltat meg. Alighanem *Az Emoji-film*et övező internetes gyűlöletlavina lesz az egyetlen, ami ezt a produkciót emlékezetessé teheti.
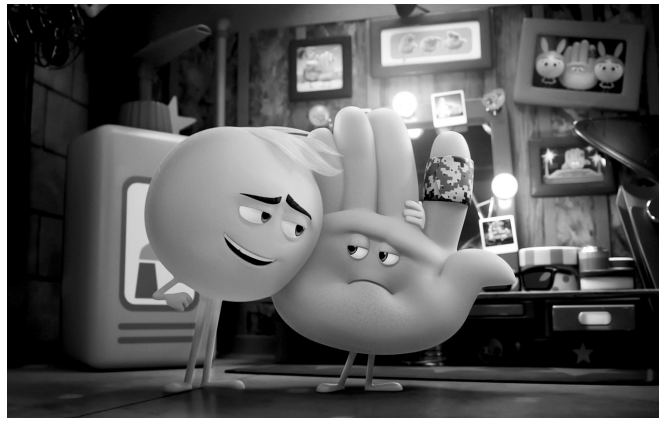
VARGA ZOLTÁN